

Sygn. akt II CZ 13/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa P. N. i P. N.
przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2021 r.
zażalenia pozwanego Banku
na wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

**oddala zażalenie; orzeczenie o kosztach postępowania
zażaleniowego pozostawia rozstrzygnięciu końcowemu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Ł. uchylił w części wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 21 czerwca 2018 r., w sprawie z powództwa P. N. i P. N. przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., o zapłatę.

Orzeczenie zaskarżył pozwany, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowości uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c. Taka konstrukcja oznacza, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu zażalenia nie może oceniać stanowiska sądu drugiej instancji co do meritum sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CZ 26/13, niepubl.).

Nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. Sąd Rejonowy przyjął, że zawarta przez strony umowa kredytu nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych. W konsekwencji nie rozpoznał roszczenia o zwrot kwot nadpłaconych w związku z wykonaniem umowy kredytu, nie ocenił czy umowa może dalej funkcjonować, nie rozważył, czy ewentualna nieważność umowy może zagrażać interesom konsumenta, nie przedstawił powodom konsekwencji prawnych wynikających z niedozwolonego charakteru postanowień umownych, jak też nie odebrał od powodów oświadczenia czy chcą skorzystać z ochrony na podstawie art. 385¹ i n. k.c. Sąd Okręgowy dokonał odmiennej oceny prawnej przyjmując, że umowa wskazana w pozwie zawiera niedozwolone postanowienia umowne. Oznacza to aktualizację wskazanych wyżej zagadnień prawnych. Tym samym, zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. należy uznać za niezasadny.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.